

572
1977

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

სკოლა

1977 სკოლა №9

სკოლა

პირველკლასელი გოგონა

შუშანა გგელაძე

ბალახებში მძივები
ჩაახნია ნაჰმა.

დღეს ჰირველად სკოლაში
მიიჩქარის ნანა.

ბამბის ქულა ღრუბლები
მთებში ჩაიშალა,
აქეთ-იქით ოდები,
შუაშია შარა.

დღეს ჰირველად გავიდა
ამ შარასე ნანა,
აძოლტელი სეები
ჯარისკაცებს გვანან,
ჩამოსმასეს ჩიტებმა:
მოგვილოცავენ, ნანა!

ნახტი ელუარდ აგგოკაძისა

რთველი

ავთანდილ მგზავლიშვილი

ხეუნს სოფელში რთველია,
 იცით, მერე რა რთველი?
 უკეთეს ვერ ინატრებს
 შევენსაჲ ქართველი.
 დიდიდანვე გაისმის
 მსიარული სმაური;
 იერიფება საფურავი,
 ციცაბა, ცოლიკაური,
 ქვიშხური და ძელმაჯი,
 ჯიბი ათასნადირი.
 მათრობელი სურნელით
 გაქვინთილა ჰაერი.

13421

ნახატი ვაჟა ლენსაჲისა

ქ. შარქოძე
 ნახატი
 გიგელა

ლოკინში

რევაზ ინანიშვილი

დავით აღმაშენებელს, ქართველ მეფეთა შორის ყველაზე ღვაწლმოსილს, ძალიან უყვარდა წიგნების კითხვა. სადაც არ უნდა წასულიყო, თვით სალაშქროდ და სანადიროდაც კი, გადაარჩევდა წიგნების მთელ დასასტას და თან წაიღებდა. გვიანლამისას, ქვეყანას რომ ეძინა, ის ისევ წიგნზე იყო ხოლმე დახრილი, ბევრჯერ დასთენებია ასე მჯდომარეს.

დავითის ისტორიკოსი წერს: „წინადაიდვა ოდესმე წიგნი სამოციქულო წარკითხავად და რაქამს დაასრულის, ნიშანი დაუსვის ბოლოსა წიგნისასა, ხოლო მოქცევასა წელიწადისასა მათ ნიშნითა აღვთვალეთ: ოცდაოთხჯერ წარეკითხა“.

ხომ მიხვდით, რასაც ბრძანებს ისტორიკოსი: წიგნს რომ წაიკითხავდა, ნიშანს დაუსვამდა ბოლოში. ერთი წიგნი, „სამოციქულო“, ერთი წლის განმავლობაში ოცდაოთხჯერ წაიკითხაო.

უზომოდ ბრაზობდა დავითი, თუ ვინმე კითხვას უდროოდ დროს შეაწყვეტინებდა.

აი, ერთხელ რა მოხდა.

შემოსულიყო თბილისის ქვემოდან, ლოკინის ხევში, თურქთა დიდი ნახირი. თბილისი მაშინ ჯერ ისევ მათ ეპყრათ, თურქებს. მათი ხალხი თავიანთი მთებიდან, სადაც დიდი ზამთარი და თოვლები იცის, საქონელს მტკვრის ხეობაში მოგრეკებოდა. საქონელს თან მოჰყვებოდნენ შეიარაღებული მხედრები. თუ ვინმე წინ აღუდგებოდა და შეეწინააღმდეგებოდა, ხოცავდნენ.

დავითი სამასი მხედრით იმ ადგილებში იყო, ლოკინთან. საფიქრებელია, რომ თბილისის უღარიღებდა, ესე იგი, მისი აღების გეგმებს აწყობდა. დაინახა ის დიდი ნახირი, გამოარჩია თავისი მხედრობიდან ერთი რაზმი, თხუთმეტი კაცი, უბრძანა, —წავრომიათ თურქებისათვის ნახირი, გამოგრეკათ და ავტალაში ამოსულიყვნენ, მეფე იქ დახვდებოდათ.

მეგობრებმა მუზარადები შეისწორეს, ფარები აიმარჯვეს და ცხენებზე წაწოლილნი ჩაგრაილდნენ ხევში.

დავითი ავტალაში ავიდა. იქ ცხენიდან ჩამოხდა, ჩამოხდნენ მისი მხედრებიც. მხედრებს უბრძანა, დაპტრებულიყვნენ და უშიშროდ ფეხი არ მოეცვალათ. თეთონ აიღო

ნახტი ვახტანგ გულისაფხილისა

წიგნი, წაუძღვა თავის ცხენს, განმარტოვდა დიდი, ფოთლებშეყვითლებული ვერხვის ქვეშ, დაჯდა შემოდგომის მწვანეზე და დაიწყო კითხვა.

ცოტა ხანში კივილი შემოესმა, ერთი სახესისხლიანი მგომარი უკან ამზრუნებულყო, — ნახირს უამრავი თურქი იცავს, თბილისიდანაც გამომშველნენ და ვერას ვხედებითო.

დავითმა წიგნი იქვე, მდელაზე დატოვა, ჯაქე-მუზარადის მორთმევა არ უბრძანებია, არც თავისი მხედრებისათვის მიუწოდენია ხმა, ისევე, თხელი ხალათის ამარა გადავლო ცხენს, ხმალი გამოიღო და პირგამეხებულნი გაბრიალდა ლოკინისაკენ.

გუნდადშეკრულ თურქთა შორის მოქცეული ორიოდე ქართველი ქანცგაწყვეტილი იცავდა თავს. დავითმა დაჰკივლა. მისმა ხაფმა ხმამ, გრიგალისგებურმა მოტევენამ და ახოვანებამ წამსვე არივ-დარია მკლავგალაღებულნი თურქები. ისინი ცოტა ხანს კი შეეწინაღმდეგნენ დავითს, მერე პირი იბრუნეს და თბილისისაკენ გაქუსლეს.

დავითი ორხედიანდ მიჰყვა. იქ ხრამში ჩაჩხა კიდევ ერთი თურქი, ადგილზე დააბრუნა ყალყზე შემდგარი ცხენი, ხმალიგაძაბული უყურებდა, როგორ მიპაბლოდნენ გადარჩე-

ნილი თურქები თბილისის ციხეებს, მერე მოიხედა.

სახე უკვე დამშვიდებოდა. მარცხენა ხელისზურგი მაშვრალი გლეხკაცივით ვაისვოფლიან შუბლზე, გადაიხარა, მალალ ბალახებს გადასწვდა, მომუქა, ხმალი იმ ბალახებით გაწმინდა, ქარქაშში ძლივს ჩაავო, — გამორუდებულყო ცემით, — გამორეკინა ნახირი და წამოვიდა ისევ ავკალისკენ.

მეფის გაუფრთხილებლობით თავზარდაცემული მხლებლები მიწას ვეღარ აცილებდნენ თავალს. გაქვავებულნი იდგნენ მგომრებიც. ძლივს ვაბედა და მოართვა ხოხბის ბუმბულით ჩანიშნული წიგნი მსახურმა. დავითმა თავის დაკერიტ გადაუხადა მადლობა. ერთხელაც ვახედა თბილისს, მერე ხოხბის ბუმბული წიგნის ბოლოში ვადართანა, ფურცელი არათითით ფრთხილად ვადმოშალა ზემოთა მხრიდან და იქვე, ცხენზევე ვანაგრო კითხვა.

თბილისი კი... მხოლოდ დავითმა შესძლო მისი აღება. ოთხას წელიწადს ტყვეობაში მყოფი დედაქალაქი თავისი მესიმტეხელი მახელით დაუბარუნა საქართველოს. წელი იყო ათას ას ოცდაორი, დღე... რა სამწუხაროა! — დღე არ არის ცნობილი.

კოსტაური ჩვენი

საბავშვო
ჟურნალი

მოლდავეთის სსრ

საბავშვო

პარკები

— მთელ ღამეს ათასი
ვარსკვლავი ცაზე
ანთია, კიაფი
უხდებათ ასე.
თავს დასციმციმებენ
ბაღებს და სახლებს,
მათ გათენებამდე
ხეღოს არვინ ახლებს.
და როცა თენდება,
მითხარი, დედავ,
ამ ღამაზე ვარსკვლავებს
ვინ აქრობს ნეტავ?

— შეილო, ამ ვარსკვლავებს
ცაზე მზე ანთებს,
ღამით რომ უნათონ
ამ ველებს, ამ მთებს.
შუქი რომ არ ჩაქრეს
ტყეში თუ მინდვრად,
ანთებს და მთებს იქით
იძინებს მშვიდად.
და როცა იღვიძებს
და მოჰყავს დილა,
ამ ღამაზე ვარსკვლავებს
მზე აქრობს ფრთხილად.

სახატები სოფო კინწურაშვილისა

აღვის ხე

სოფლის კართან გუშავივით
დგას და როცა ქარი ქრის,
კენწეროთი, როგორც ცოცხით,
ცის კალოდან ღრუბლებს ჰგვის.

სინაკალი

ცვენა იწყეს ფიფქებმა,
მოათეთრეს ველობი.
— მე შენს მოსვლას, ზამთარო,
მთელ წელიწადს ველოდი!

ვლადიმერ კუსნაკი

თარგმანი თეიმურაზ ჯანაშვილისა

აზერბაიჯანის სსრ

ზოგადი

აზერბაიჯანული ხალხური ზღაპარი

უძველეს დროში, ერთ მიერუგებულ სოფელში, შეუბრალეებელი და უსასტიკესი ბატონი ცხოვრობდა. გლეხებს სულს აქეთ რაც ებადათ, ბატონს ღალაში მიჰქონდა. თუ ვინმე გადახდას შეაკვიანებდა, კარ-მიღამოს ართმევდა და ცარიელ-ტარიელს სტოვებდა. ერთი გოჯი მიწა რა არის, ისიც კი აღარავის ჰქონდა; მთელი სოფლის მიწა-წყალი ბატონისა იყო და ცხოვრობდა მუ-

ფურად. გლეხობა დაიძმა და რა ეღონა, აღარ იცოდა.

გლეხის შვილებს შიმშილით სული რომ არ ამოსდომოდათ, ჩამოართმეულ ადგილებში გადადიოდნენ და ხან ოღოქდურს იზარავდნენ, ხან—შწვანილითა და ხილით იუსებდნენ კუჭს.

ბატონმა შეიტყო, მშვირი გლეხები შემომსვევიან და ჭირნახულს მიხანაცუებინო.

ადგა და შთელი ადგილ-მასული ეკლიანი მავთულით შემოიღობა. ეს როდი იკმარა, თოფიანი შეკვლეებიც მიუყენა.

დღითი-დღე მატულობდა შიშილი. ბავშვებს დიდებაც მიბაძეს. ეკლიანი მავთულის ღობეებში ძვრებოდნენ და რასაც ძიო-სწელთებდნენ, ვკვლავფერს ზირში იტყინდნენ. ჭამა-სმისაგან გარუმბული ბატონი კი გლეხებს ემუქრებოდა:

— ჰაი, თქვე სალანსებო, დამაცადეთ, ამოვალ თქვენს ოსტში!

გულქვა ბატონმა მსოლოდ ერთ დედაბერს შეარჩინა ბაღი. ახლა ამ ბაღსაც დაადგა თვალი.

ერთხელ დედაბერი ბატონთან მივიდა და მიესალმა:

— ჩვენს მწვალობელ ბატონს სიცოცხლე და დღეგრძელობა!

— აქ რამ მოგიყვანა? — ჰკითხა ბატონმა.

— ჩემს ბაღს წელის წვეთი აღარ სვდება, დიდო ბატონო. გვეფდრები, გადმოუშვი წვადი, ჩემს ბაღსაც ჩაუაროს, თქვენ რა გენადვლებათ!

— მომიდევ შენი ბაღი, — უთხრა ბატონმა, — თუ უარს გაბედავ, წელის ნატრულს გაკხდი.

— ვერ მოგვიდი, — ჯიუტად მიუგო ქალმა, — ჩემი ვაჟი წვლებზე ფეხს იდგამს, დღე და ღამეს ამ ბაღში ასწორებს და ამით გვარჩენს.

— თუ ასეა, წვადს მოგცემ ერთის ზირობით: ჩემი მასულის ირგვლივ ოცი წიწვა ეკლიანი მავთული მატებს შემოკვლებული. თუ შენი ვაჟი მკვლელებს გაუპარება და ამ მავთულებზე გადავა, წვადს არ მოგაკლებ.

დედაბერმა ბატონის ნათქვამი უთხრა.

ვაჟი დათანხმდა და გზას გაუდგა. გაუპარა მკვლელებს, გადასცა ეკლიანი მავთულების წვებას ერთს, ორს, სამს, მაგრამ ბოლო მავთულზე ძაღამ უძრუნა, ზედ გადავიდა. ჭაბუკის სხეული ნაჭურ-ნაჭურ მერხა ეკლებს, სისხლით კი მიწა მოირწყა.

დედაბერი გამწარდა:

— ევლად ექცეს ტანი, ვინც შენ ამ დღეში ჩაგეგდო!

დედის წვევლამ გაჭრა; ბატონი ზღარბად იქცა და შთელი სიცოცხლე ასე გაატარა.

თარგმანი ლილა პრაძისა

გაგასი უფკარი

პირვეტი ზინა

ფუტკარს ბუზი არიგებდა:

— მაგ შენს საქმეს
მე ვინ მკითხავს,
მაგრამ თავლის ქურდს
რომ ნესტრავს,
რა ჭკუაა, ერთი მითხარ.
მასაც კლავ და შენცა კვდები,
მოლი და, ნუ გაკვირდები.—
ბუზს ფუტკარმა უპასუხა:

— სხვაგვარია ჩემი წესი,
თუნდაც მოკვდი,
სძლიე ბოროტს,
ეს ცხოვრება ასე მესმის.
იმას მაინც იგრძნობს ქურდი,
ვინც სხვის შრომას
თვისად ითვლის,
თვით თავფლიც კი უტკბილესი—
რა მწარეა ყაჩაღისთვის.

თარგმანი **ანკორ აპულაზვილისა**

სომხეთის სსრ

ოვანეს თუშანიანი

კმოზილი ცუღი

• გ ა ვ •

ერთი კაცი სამუშაოდ შორეულ ქვეყანაში გაემგზავრა. ერთ სოფელში ნახა, ხაღბი შეშს ხეღით აპობდა.

— ძმებო, ხეღით რომ აპობთ შეშას, ცუღი არა გაქვთო?

— ცუღი რა არისო?— შეეკითხნენ სოფლეღები.

კაცმა გაიძრო ქამრიდან ცუღი, დასჭრა შეშა, დააპო და ერთ მხარეს დააწყო. ეს რომ გღებებმა დაინახეს, მთელი სოფელი შეჰყარეს:— ხაღბო, მოღით, ნახეთ, ძმობიღმა ცუღმა რა ქნაო.

სოფლეღები ნაჯახის პატრონს შემოეწვივნენ: რა არ შეუძლიეს, ოღონდ ეგ დაგვითმეო. დიღი ხვეწნა-მუღარით, როგორც იქნა, შეისყიდეს ცუღი.

პირვეღ დღეს მამასაღისმა წაიღო ნაჯახი, მაგ-რამ დაიწყო თუ არა შეშის ჭრა, ფეხი გაიჭრა და სოფელი ღრიღით შექძრა:

— ხაღბო, მოღით, ნახეთ, ძმობიღი ცუღი გაბ-რაზდა, ფეხზე მიკბინაო!

სოფლეღები შეიყარნენ, ხეღეღები მოიძარჯ-ვეს და ცუღს დაუშინეს. რომ ვერაფერი დააკვს, შეშა დაყარეს და ცეცხლი წაუკიდეს.

კვამღმა იქაურობა დაფარა. ცეცხლი რომ ჩაქ-რა, მოვიღნენ და ნახეს: ცუღი გაწითღებულიყო.

— ვაი, ვაი, ბიჭებო, ძმობიღი ცუღი უფრო გაბრაზებულა, შეხვეღთ, აღმური გადასღისო. რაი-მე უბეღურებას დაგვაცტეს თავს, რაღაც უნდა ვიღონოთო.

იფიქრეს, იფიქრეს, და გადაწყვიტეს, დაემწყვ-ღიათ. წაიღეს ეს გაფარღარებული ნაჯახი და მამასაღისის საბძელში შეაგდეს. საბძელი ბზით იყო სავესე. ჩააგდეს თუ არა, ცეცხლი გაჩნდა, აღი ცამღე აფარდა.

შეშინებული სოფლეღები ცუღის პატრონს შეე-ხვეწნენ:— თუ ღმერთი გწამს და რაიმე გაგეწყობ-ბა, ამ უბეღურებისაგან გვიხვეწიო.

— თქვენ ცუღის ხმარებისა არაფერი გაგეგვ-ბოღეთ, რა ჩემი ბრადიაო!— თქვა ნაჯახის პატ-რონმა, წაიღო თავისი ცუღი და მას აქეთ იმ სოფელში ისევე ხეღით აპობენ შეშას.

თარგმანი **არჩილ ღავითიანა**

კალენდარი

3. აპრი

მქონდა ერთი კალენდარი,
პაწაწინა, კოხტა,
თურმე იყო ჯადოქარი,
სასწაული მოხდა!

რომ ვახვედი კალენდარს
უკანასკნელ ფურცელს,—
არა გჯერათ?—ერთი წლით
გავიზარდე უცებ.

თარგმნა გივი ძნელაძემ

ჩახატა მანანა მორჩილაძისა

მხატვარი

სილვა კაკუბიძინი

მალა, მალა მივიღარ,
ყოველდღე ვიზრდები,
გეფიცებით, დიდ მაგიდას
თავისუფლად ვწვდები.
იცი, ხატვა მებერხება,
მებერხება, როგორც სხვას,
და ფერადი ფანქრებით
ხან მთას ვხატავ,
ხან კი ზღვას.
წიგნებს, სათამაშოებს
ოთახში არ დავფანტავ,
ხან ცუგრიას,
ხან—კატას
ვხატავ, ვხატავ და ვხატავ.

თარგმნა კ. გომიჯიშვილმა

მწიფე ლეღვი და ხალვახა კახი

გურამ პარაჯანაშვილი

ზურციკო და გიგა რომ მეგობრები არიან, ეს მთელმა სოფელმა იცის. ერთად დაეძებენ ჩიტის ბუდეებს, ერთად იჭერენ კიკუინებს სოფლის ბოლოს, დელეში.

ლეღის პირას დაბალ, ხავსმოდებული კრამიტით გადახურულ სახლში ცალფეხა კაცი ცხოვრობს. სახლის წინ კი ლეღვის ხე დგას, ყოველი ზაფხულის ბოლოს მწიფე ლეღვით დახუნძლული. ზურციკოსა და გიგას ძალიან უყვართ ლეღვი, მაგრამ ეზოში გრძელი ჯაპკვით ბანჯგელიანი მურაა დაბმული.

ბიჭები ხანდახან საათობით დგანან, სუნთქვა-შეკრულნი მისჩერებიან, როგორ არხეინად და უშიშრად მიირთმევენ მწიფე ნაყოფს ჩიტები.

შორიდან ყურება, რომ მოსწყინდებთ, ძალღს ქვეებს ესვრიან და აბრაზებენ. მურა გიჟდება, აქეთ-იქით აწყდება, კბილებს კრეკს და გაავებული იყვლება. ბიჭებმა იციან, რომ ძალი მგერაა დაბმული და არ ეშინიათ. ხმაურზე კვლარაშერთული კაცი გამოდის სახლიდან. გაავებულ

ნახატები თაგავ ხუციშვილისა

ძალღს გააჩუმებს და ბიჭებს დაუტანებს: — ჰაიტ, თქვე ონაგრებო!.. აბა, მოცოცხეთ, სანამ ძალი ამიშვია!

ბიჭებს გამეორება აღარ სჭირდებათ, ძალღს აშვების შიშით, უკანმოუხედავად გარბიან, გარბიან, სანამ არ დაიღლებიან და მუხლები მოეკვეთებათ.

იმ დღესაც ჩვეულებისამებრ მიიპარნენ ეზოსთან და ლობეში შეიქუტეს. მწიფე ლეღვით დახუნძლული ხე მოათვლიერეს, მერე მზერა მურაზე გადაიტანეს, უკანა ფეხებზე ჩამჯდარი ძალი მაღიანად ამთქნარებდა.

ფარდულიდან ყავარჯინიანი კაცი გამოვიდა, დაბალი, სამფეხა სკამი აიღო და ბოსტინსაკენ გასწია. ბიჭები ლობე-ლობე ფეხაკრფით გაჰყვენ ბოსტინს კოფს, ახლოს მიჩოდნენ და თვალთვალი დაუწყეს. კაცმა სკამი მიწაზე დადგა, ყავარჯინები გვერდით მიყარა, იქვე ჩარკობილი ბარი აიღო, დაჯდა და ბარვა დაიწყა. ბარავდა მძიმედ, აუჩქარებლად, დროდადრო

სკამს უკან აჩოჩებდა და ასე განაგრძობდა ბარ-
ვას.

კაცს მთელი ყურადღება ბარვასზე კეთილად გზ-
დატანილი და არც გაუგია, როგორ წაადგენ
ბიჭები თავს.

კაცმა თავი ასწია და უმაწვილებს გაოცებით
შეხედა:

— მოხვედით? სტუმრებს ვახლავარ!

ბიჭები უხერხულად შეიშშუნენ.

— საიდან შემოძვერით?!—იკითხა ისევ ცალ-
ფეხამ.

— აი, იქედან,—ბიჭებმა ხელი გარღვეული
ლობისკენ გაიშვირეს.

კაცმა თავი უკმაყოფილოდ გადააქნია.

— ტიალი ღორები, ისევ შემოეჩვივნენ...

კაცმა მუშაობა განაგრძო. ბარისაგან მოჭრი-
ლი ბელტები შკიდროდ და თანაბრად ეწყობო-
და ერთმანეთს. ძალზე სახალისო ჩანდა ბარვა.
ზურთიკომ გელარ მოითმინა, ბარის ტარს წაეპო-
ტინა:

— მომეცი, ძია, ახლა მე დავბარავ.

— მეც მინდა ბარვა!—წამოიძახა გიგამ და
ისიც ჩაექვიდა ბარს.

კაცმა ორივეს ფრთხილად გააშვებინა ხელი.

— არა, არ შეიძლება, თქვენთვის ჯერ აღ-
რეა...

განაწყენებული ბიჭები განზე გადაგნენ.

კაცმა გაფანჩული წარბებიდან გახედა უმაწ-
ვილებს:

— აი, ის გამორღვეული ღობე გამომთელეთ,
თქვენი დახმარებაც ეგ იქნება!

ბიჭებმა ერთმანეთს შეხედეს და ხალისითა და
ფაციფუციტო შეუდგნენ საქმეს. კარგა ხანს იცოდ-
ვილებს, წაიკნალავებაც მოასწრეს, მაინც გვარი-
ნად გამოგმანეს გარღვეული ადგილი.

ცალფეხამ შეაქო ოფლში გაღვრილი ბიჭები,
მერე ისევ სიჩუმე ჩამოვიარდა; კაცი ბარვდა,
ბავშვები კი უყურებდნენ...

— მე პატარა ბარი მაქვს, მოვიტან!—ველარ
აიტანა უხმოდ დგომა გიგამ.

— მე კი არა მაქვს,—წყენით თქვა ზურთიკომ
და თვალზე ცრემლი მოადგა.

— არა უშავს, ხვალ მოდი და გაგიკეთებ.
ნამდვილ, პატარა ბარს გაგიკეთებ!—შეპირდა
კაცი.

— მაშინ ორივე გიშველით დაბარვას... არა, გიგა?

კაცს ოდნავ ჩაეღიმა უღვავებში. ერთხანს გაუნძრევლად იჯდა, მერე ყვარჯენი აიღო და ფეხზე წამოადგა.

— ახლა კი წამოდით, ლელვს გაკმევთ!

ბიჭები ერთხანს უკან მიჰყვებოდნენ ყვარჯენებით მიმავალ კაცს. მერე ჩამორჩნენ და შორიახლოს შედგნენ.

კაცი ლელვთან შეჩერდა და შემობრუნდა:

— აძვერით! მიდით!

ბიჭები არ განძრეულან.

— რაღას უცდით, ადით!— გაიღიმა კაცმა.

— მერე... მურა?!— გაუბედავად იკითხა გიგამ.

— რაო?

— მურა არ გვიკბენს?

— ძალი?— კაცმა წარბი მალლა აზიდა და თავი გადაქნია, — მოდით, მოდით, ნუ გეშინიათ, მურა თქვენისთანა კარგ ბიჭებს არ ჰკბენს. ასე არ არის, მურა?

ძალღმა დაიწამუტუნა და პატრონს მიეღაქუცა.

ზურიკო და გიგა ხეზე აფოფხდნენ. ჩაშაქრულ-ჩატკბილებული ლელვი პირში დნებოდა...

აი, ამას კი ვერ წარმოიდგენდნენ! თურმე რაღა არ ხდება ცხოვრებაში...

სეზონი

სირა ჭიბიაშვილი

გამართა შინდვრად ლსინი,
მოგუგუნდა კომბანიი,
მღერის უანა:
— ჰეი, ბიჭო,
ნასვთ რიგორ გავიერიჭო!—

შინდვრის სომალდს თავს უსრის—
ძაფუსა,
უფსო,
თავთუსი.
ქოთქოთებენ ჰეჭლები
და ივსება ბედლები.
რა ჰურიბა,
რა ჰური,
მართლბა მამა-ნაჰური.

უხნაური ქორწილი

ჯანსუღ ნიძაბაძე

დათუნია ზვინიას
საქორწილო ღვინი აქვს.
მაგრამ ერთი საქმე სჭირს,
რომ იტყვიან, საშარო,
ასე მცირე ბუნაგში
სუფრა როგორ გაშაღონ?
წუხნით და წუწუნით
შესძრეს მთელი მიდამო;
ქორწილისთვის ვეება
დარბაზები გვინდაო.
შორი ტყიდან ღურგადი
მოიწვიეს საჩქაროდ:
— ჩაქუჩი და ღურსმანი,
რა ვქნა, სახლში დამჩრაო.—
ისევ სიცილ-ხარხარით

შესძრეს მთელი მიდამო,
დავუძახოთ მზარეულს,
ქამა ყვედას გვინდაო.
მზარეულიც შორიდან
მოიწვიეს საჩქაროდ:
— რა ვქნა, რა გავაკეთო,
ქეაბი სახლში დამჩრაო!—
ახლაც შესძრეს მიდამო
სიცილით და ხარხარით.
— შორით, მაინც გვანახეთ,
ჩვენი მზეთუნახავი!
მაყრონი სიმღერით
კარს მოადგა საჩქაროდ.
— პატარაძალი სად არი?
— სადღაც, გზაში დაგვჩრაო!

ქორი და ნინილა

არჩილ ზაქაშვილი

ქორი წიწილს დაეცა,
დაეტაკა მამალი,
ნისკარტს ურტყამს ცხვირ-პირში,
ფეხიანი ფრთამაღლი.
ქორი რომ დაიფრინა,
ვარიკები გაოცდნენ,
მამალს წრე შემოარტყეს,—
სათითაოდ დაკოცნეს.

ქენგურუ

პატამ უთხრა კენგურუს:
— შენ რა მოსწავლედ იქნებო,
რატომ არა გაქვს ჩანთაში
რგველები და წიგნები?!

მელია და მამალი

საქათმეში მელია
შეძვრა დიდი წვალბით,
შიგ მამალი დაუხვდა,—
ამოკორტნა თვადები.

ნახატები სოფით კინწურაშვილისა

ქეთინოს ცუბრია

ჰიმეზარ მუჰირი

ნახატი ელისო საბაძისა

ერთ მზემციწარ დღეს ქეთინო თავის მშობლებთან ერთად მისეირნობდა. აღობათ ხუთჯერ მაინც ენახა ზოოპარკი, მაგრამ ახლაც მიუხაროდა, თითქოს პირველად შეხედებოდა სასაცილო მაიმუნებს, უზარმაზარ სპილოს, ნადირთა მეფე—ლომს და სხვა უამრავ ცხოველსა და ფრინველს.

ზოოპარკის შესასვლელთან, ხისქვეშ, პატარა, ლამაზი, თეთრი ძაღლი იჯდა; ისე საცოდავად იყურებოდა აქეთ-იქით, თითქოს ვიღაცას ეძებსო. ქეთინო მოეფერა:

— ვისი ცუბრია ხარ?

ძაღლს ესიამოვნა აღერსი და უფრო საცოდავად მოიბუზა.

— უმ, შე საწყალო! აღობათ პატრონს დაეკარგე!

დღემაც მოკოლადის ნატეხი მიაწოდა. ძაღლმა უცებ გადასანსლა და ძაღლობის ნიშნად

კული ააქიცინა.

— მშიერიც იქნება,— შეეცოლა ქეთინოს,— წამოდი, ჩვენთან ერთად ისეირნე!

მთელი ზოოპარკი ცუბრია მათთან ერთად შემოიარა.

შინსკენ გამოსწიეს, ქეთინომ დედას მუდარით შეხვდა; ასეთი ჭკვიანი და ლამაზი ძაღლის გარეთ დატოვება ეძინებოდა.

— მეტი რა გზაა, ეს პატარა ძაღლი უნდა შევიცედლოთ!—თქვა დედამ.

გახარებულმა ქეთინომ ძაღლი სახლში შემოიყვანა...

ცუბრია მეტად მხიარული გამოდგა, ათას რაღაცას მოიგონებდა ხოლმე. ხან უკანა ფეხებზე დგებოდა და ისე დადიოდა, ხანაც—წინა ფეხებზე ყირას აკეთებდა. ხან—სკამებს გადახტ-გადმოახტებოდა.

ერთ დღეს მამამ ცირკის ბილეთები მოი-

ტანა. მთელი ოჯახი მიდიოდა და გადაწყვიტეს, ცუგრიაც თან წაეყვანათ.

ციკქში ბავშვების ყვირილივითი იდგა. შესვლისთანავე ძალი აწრიალდა, გაფაციცებით იცქირებოდა გარშემო, ყველაფერს ყნოსავდა, ორ ფეხზე დაყუნტდებოდა და ისე იყურებოდა, თითქოს ვიღაცას ეძებდა. არენის მოაჯირზეც კი შეხტა, ქეთინომ ჩამოიყვანა და დატუტა.

დაიწყო წარმოდგენა. ერთმანეთს ცვლიდნენ მსახიობები. ხუმარების ოინბაზობას საზღვარი არ ჰქონდა. არენაზე გამოცვიდნენ სხვადასხვა ფერის ძაღლები. რას არ აკეთებდნენ: როგორღი ხტებოდნენ, კიბევებზე ორი ფეხით აღიოდნენ და ჩამოდიოდნენ, მუსიკაზე ცეკვავდნენ. ცუგრი ქეთინოს მუხლებზე ცმუკავდა. უცებ გადახტა, ჩაირბინა კიბე, არენაზე შეხტა და მო-

ვარჯიშე ძაღლებს შეუერთდა. ისინი კმარა რული ყვეფით შეეგებნენ ცუგრიას. მწვერულზე მა თვალეფი დააჭყიტა, ხელი გადაუსვა, მოფფრა, ისიც ლოკავდა და სიხარულით წკმუტუნებდა.

წარმოდგენის დამთავრების შემდეგ მწვრთნელმა ქეთინო მშობლებთან ერთად კულისებში მიიპატიჟა და დიდი მადლობა გადაუხადა ძაღლის დაბრუნებისათვის.

— ბუკრი ვეძებეთ. — თქვა ბოლოს. — ცვლქია, ხანდახან გაპარვა უყვარს, მაგრამ ძალიან საყვარელი ცუგრიია.

ძაღლების სადგომთან რომ მივიდნენ, ცუგრი მაშინვე გამოეყო სხვებს და ქეთინოსთან მიირბინა, ფეხებზე მოვლქუტუტა, კული ააქიცინა, თითქოს მადლობას უხდიდა, რომ პატრონი ამოენინა და ისევ თავის მგეობრებს შევერია.

ჩემი მკურსი

მთარ ზალამბარნიძე

მოდით, ხანეთ
ჩემი ბაღნი,
ხაიოფერი,
როგორც ფარნი.

აგერ — ქინძი,
აგერ — კაბა,
ხითარი და ხიახური;
სწაულის შემდეგ
ბაღნი მთვალა
გახლავთ ჩემი
სამსახური.

აგერ — ხანვი,
აგერ — ზიტნი,
შხხვი და ღარნიხვი;
უკლავფერი მთვალის
ისე, როგორც
თვალნიხნი.

გაფიცებით, ერთმანეთში
არასთაღეს აძერაფა
სასარკებლო მწვანილი და
უსარკებლო სარეველა.

შოთა აპირანაშვილი

დღეიწიღი

მამა მოვიდა თუ არა,
წინ შევგება გელა:
— არ შევიძლია, მამიკო,
თვალდახუჭული წერა?
— კი შემიძლია, შვილიკო,
სულაც არ არის ძნელი.
— მაშ, აპა, ჩემი დღიური
და მომიწერე ხელი.

ზან თუ იცი...

დღეს სკოლიდან რომ დაბრუნდა,
იათამზეც ჰკითხა ბენომ:
— შენ თუ იცი, თავუნები,
რამდენ ზანსა ცოცხლობენო?—
ჯერ ჩაფიქრდა წამით გოგო
შუბლზე თითებშიდებული,
მერე უთხრა:
— ეგ ფისოზე
არის დამოკიდებული.

ვიჭანოთ და ვიჭანოთ

ი ა მაჰავარიანი

ჰეი, ჰეი, ბიჭებო,
ვიჭნოთ და ვიჭნოთ.
დავუაროთ მეზობლებს,
დავაფეთოთ ჩვენებიც,
ჩავიქროლოთ ეზოში
ჩვენი ჯოხის ცხენებით.
კიხვიენებენ ცხენები,
არ კირდებათ შოღტები,
გამოგვხედე დედიკო—
შორს მივიღვართ, გშორდებით.

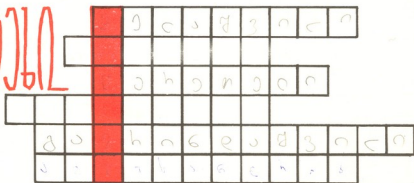

ამოსანა

მახლობელ ტყეში წავიდნენ
გუშინ—ბიჭი და გოგო,
ბიჭმა კალათში ჩაყარა
თორმეტი ცალი სოკო.
გოგონამ ერთიც ვერ ნახა,

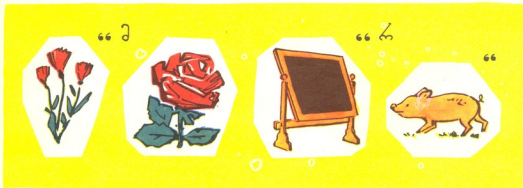
ძლიერ დაღონდა გოგო.
— არ მოიწყინო!—თქვა ბიჭმა—
მე მოგცემ, აბა, როგორ!—
ძმურად გაუყო... თვითეულს
რამდენი ჰქონდა სოკო?!

ოქსკუსი

პეგუსი

შეავსეთ ცარიელი უჯრედები ქართულ
მოქალაქე ქალთა გვარებით ისე, რომ ფე-
რად უჯრედში შიილოთ სიტყვა მოწყდე.
შეადგინა ქ. თბილისის 39-ე სკოლის მოს-
წიელემ კახა გოგიშვილმა.

შეადგინა სამტრედიის საშუალო სკოლის
მოსწავლემ კახა გოგიშვილმა.

ყორალი ყურავ

ნახატები ელზარდ აბოკაძისა

შთაფარი რედაქტორი მუხრან მამაზარიაში

პარტდელეგაციის კოლექცია: პნუორ აბულაზიშილი, ელზარდ აბოკაძე, კავკარი პოპილაშილი, ლეილა ბრამი, მავალა მრამიშილი, ჯიშვი მუჯიში, პირიანი რამიშილი (საზ. რედაქტორი), იორან მამარაშილი (პ/მ. მდივანი) რუმბერ ლარიაშილი, პიში მამაძე

საქ. ალკ ცე-ისა და ვ. ი. ლენინის სახელობის პიონერთა ორგანიზაციის რეზუნიკური საბჭოს ურნალი. უდაბე ნახატი მანანა მორაშილი

ტექნიკური მხლი წარმთელი

მისამართი: რედაქციის გამომცემლობის, სტამბის—თბილისი, ლენინის, 14. ტელ.: მთ. რედაქტორის—93-41-30, 93-98-15, პ/მ მდივანის—93-10-32, 93-98-17; საზ. რედაქტორის—93-98-18; გამომცემ.—93-98-19; სამდივანის—93-98-16. გიდეტი ასაწობელი 15/VI-77 წ., ხელმოწერა დაბეგული 12/VI-77 წ., კალაღის ზომა 80x90, ფიზ. ნაბ. ფურც. 2,5, ტირაჟი 157.000. შეტ. № 2114. „Dina“ № 9. ნა გრუზინომ ივზეკ. ფაბე 20 კაბ

საქ. ცე-ის გამომცემლობა
Издательство
ЦК КП Грузии